

[Justitsministeren.]

hvor man vilde sige som saa, at der kunde være en Tilbøjelighed hos Dommeren til uanset sigtedes Ønske eller Samtykke at tage Hensyn til en Familie, der var særlig kendt paa Egnen, fornem, eller hvad man nu vilde paastaa, og det ønskede man ikke. Dette Argument har faaet mig til at opgive Kampen for paa et enkelt Omraade at støtte det ærede 4de tingvalgte Medlem som Udtryk for min Taknemmelighed over hans ihærdige Arbejde for Forslagets Gennemførelse. Noget lignende gælder § 1016 a. Man har fra visse Sider i Folketinget lagt megen Vægt paa, uanset at det til syvende og sidst drejer sig om et Taktspørgsmaal, at det fra Lovgivningsmagtens Side blev tilkendegivet Embedsmændene, at paa disse sensible Omraader ønsker Lovgivningsmagten ikke, at man udtaler sig, før Sagen er tilendebragt.

Jeg kan i Anledning af det ærede 18de tingvalgte Medlems (Zahle) Slutningsbemærkning, der gik ud paa en Tak til mig, sige, hvad man ofte siger med mindre Ret end i dette Tilfælde: selv Tak.

Rytter: Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Zahle) var godt tilfreds med det Resultat, der nu er opnaaet med Hensyn til Voteringen i Højesteret, idet Motiveringerne nu kunde komme frem skriftligt, om ikke mundtligt. Jeg vil i den Anledning gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det var ham, der i sin Tid bandt Højesteret, idet han som Minister afskaffede Loven af 1856. Havde vi bibeholdt den, vilde det have været overladt til Højesteret selv at afgøre, hvilken Vej den vilde gaa, om den vilde have taget Voteringen skriftligt eller mundtligt, og naar der saa kom Flertal i Højesteret for Mundtlighed, vilde den jo have indført Mundtlighed af sig selv. Men Justitsminister Zahle afskaffede denne Valgfrihed for Højesteret, rimeligvis ud fra den Betragtning, at naar Mundtlighed ikke blev anvendt, kunde den lige saa godt afskaffes.

I Anledning af Ministerens Udtalelser om § 1017 angaaende Pressens Stilling vil jeg gerne sige, for at Ministerens Udtalelser ikke skal staa uimodsagt som et Bidrag til Fortolkningen, at jeg langtfra kan tiltræde det ærede 18de tingvalgte Medlems Opfattelse i saa Henseende. Jeg tror, at det Indhold, som det ærede Medlem her lægger ind i Lovforslaget, er forkert. Man kan ikke lade det være afgørende med Hensyn til det uforsvarlige, om vedkommende er i god eller ond Tro; der maa være mange andre Momenter. Selv om

vedkommende er i god Tro, vil han kunne handle i Strid med Bestemmelsen, naar der i øvrigt er Tale om noget uforsvarligt.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem (Zahle) var saa bange for, at Dødens Ro skulde falde over Retsplejen. Det maa være, fordi det ærede Medlem ikke er meget kendt med Praksis, thi saa vidste det ærede Medlem, at er der noget, der ikke kommer Ro over, saa er det Retsplejen, da Praksis stadig vil udvikle sig, hvorved man vil faa faste og gode Regler. Jeg vil for øvrigt bede det ærede Medlem om at læse den Tale, han i sin Tid holdt i Folketinget vedrørende Forandringer af den civile Retspleje. Da udviklede det ærede Medlem nemlig, at paa den civile Retsplejes Omraade kræves ingen Ændringer, thi var der noget, som havde udviklet sig godt og støt og solidt til Ære for den danske Nation, var det den Praksis, der her havde dannet sig. Det ærede Medlem gjorde sig derfor til Talsmand for kun at foretage nogle ganske enkelte Ændringer, netop fordi, som han sagde, det var typisk for Danmark, at der havde udviklet sig en Praksis til det gode, og den vilde han gøre, hvad han kunde, for at stadfæste. Derfor siger jeg ogsaa: Lad dog Praksis faa Ro til at udvikle sig, vi vil saa se Skavankerne!

Angaaende Spørgsmaalet offentlig Votering er det ganske interessant nu at læse socialdemokratiske og radikale Blade paa den ene Side og de konservative Blade paa den anden. De konservative Blade siger: Vi undgik den offentlige Votering, medens de socialdemokratiske og de radikale Blade siger: Nu har vi faaet offentlig Votering.

Jeg foreslog, at de Regler, som angaar Begrænsning af Offentligheden, skulde træde i Kraft straks, og i den Anledning sagde den højtærede Justitsminister: Naar jeg selv har foreslaaet dem, kan jeg selvfølgelig ikke have noget imod, at de træder i Kraft straks. Dertil maa jeg bemærke, at hvis vi havde bibeholdt de Regler, som Justitsministeren foreslog, vilde jeg ikke have tilraadet, at de skulde træde i Kraft straks, men saaledes som de nu er formuleret, mener jeg, det er uheldigt, at Lovgivningsmagten vedtager dem, uden at Domstolene foreløbig kan anvende dem. Justitsministeren anførte som Begrundelse for, at han ikke kunde gaa med til, at Bestemmelserne skulde træde i Kraft straks — og der tiltrængtes jo en Begrundelse, da Ministeren selv sagde, at han i og for sig var enig med mig, havde i alt Fald været det paa et vist Tidspunkt —, at man fra